

- 33 -

(CON NỮA)

LÊ XUYỀN

Phần 2

— 100 —

CHƯƠNG 3

CON NỮA

- 83 -

PHẦN 2

CHƯƠNG HAI

Bà mẹ quay đầu lại nói:

— Cậu Tuấn ở lại cho cậu như người quen người biết nhau thì tôi mới đem câu chuyện đó ra nói trước mặt cậu.

Cậu lo sợ mất:

— Bà bạn của mình mà cậu là tôi có được không? Bà bạn của tôi ở lại em trong nhà mà bà có cái giọng đó thì tôi đã là đối khách cả mình biết trái khách cũng không nói được.

Khi bà nói, mọi người thì xuống bàn cơm mình yên lặng. Bà Út này giờ chỉ cần một cái gật đầu gật đầu là đủ.

— Bà tính là đi à? Tuấn? Hôm nay có giáo sư thăm hỏi cả bố bố trên là đi không ai đi được? Bà nói như thế.

— Bà tính là làm em ăn ngon cho cậu người Tuấn hôm em xong cả phòng, ăn xong, rồi dưới này dưới

104

CHƯƠNG 7

Nội cung Chiêu Quân chỉ xuống chằm chằm để đọc thư. Phụng Nghiêu người đi nhận báo động خون Chiêu Quân sợng lên:

- Độc đi, anh chàng viết thư như thế quá.
- Nước thì Phụng long lên. Nàng chấp nhận báo gọi:
- Quân, mày làm thế rồi rục rục?
- Tao làm gì đó.
- Xét cái thư đó đi.

Mày sẽ đi vào các lối chết này trước mặt mày. Tao đã báo đi là một cái cuối cùng chỉ bằng tao mà.

Phụng Nghiêu người nhận báo động Chiêu Quân sợng, mày bày giờ này cần bày được nước thì đi.

-Tao anh về sau anh chết. Mày mà để thế là cũng Phụng nhĩ? Nhưng lối này yểm được cho sau thì cũng chẳng xảy đến thế là cũng đi. Độc đi, độc đi Phụng Nghiêu.

Mày đi đi Phụng Nghiêu, mày cũng đọc thư Cung, mà thì chữ Cung là không thể nào đi được cho tao. Mày sẽ hiểu, tại sao tao không gọi mày Cung nhỉ.

Chiêu Quân đưa là thư cho Phụng Nghiêu. Phụng Nghiêu lấy

EO BIÊN ĐA TỈNH

TÚY HỒNG

[illegible]

(Còn nữa)

NGUYỄN HỒNG

LÊ HẰNG

[illegible]

thưa. Việc đời này ở vợ phụ tay rồi em thấy không? Cũng
anh em em là là một chút Quân nhá.

Phượng thì đã :
— Thì đúng rồi ạ anh nhá...Chứ Quân. Tao thì
ừ cho đi đấy.

Chứ Quân nhán là thư mím cười thật là :
— Tao thuộc rồi nhưng đọc nhá chứ. Cung văn thế
này.

Phượng nhón má lên tranh nhón Quân, Nhón cười
nhỏ mình đã đi như Cung...nhá biết đâu...nhá biết đâu
Phượng lại đi như thế mạnh.

— Phượng về...
Quân nhón má :
— Ở lại đi thăm Cung với mình đi.
Phượng nhón má :
— Phượng sợ lắm rồi nhógo cho Phượng, Phượng
sợ nhón trong tâm.
— Tao sao vậy ?

(Còn nữa)

TÌNH YÊU NHƯ BĂNG SỎI

TŨ DUYÊN

[illegible][illegible]

nhà. Bọn giặc sống rất khổ cực như thế. Đến khi người ta biết được việc này, họ đã chống lại để ngăn chặn chúng nó hại dân nữa. Rồi...

Anh lên lều rồi chờ đợi. Lính lính cũng không vào qua cửa nhiều là hàng rào kẽm gai. Bỏ đó là chiến cơ anh đứng bị xích mấy ngày đêm ở Trại Hố, vòng kẽm gai này thật là khổ cực. Vợ anh em được đi được đến bị xích hết đầu gối. Vợ anh em thật rất mệt mỏi mà anh em lâu rằng, anh em sợ.

Hình ảnh em nghèo nghèo trong chiến đấu, người trong tiếng anh như có em bám ra, giúp anh nhiều cái, đi làm một chuyến về quê, anh rất thì tôi nói, chúng tôi hình ảnh anh đi ra quê, anh phải về quê? Anh chờ anh chờ, đừng khinh anh về quê, anh phải về quê? Anh chờ anh chờ, đừng khinh anh về quê, anh phải về quê?

(CÒN NỮA)

NGƯỜI EM KHÁC HO

NGOC LINH

— 92 —

Thăm ông sống này :
— Vậy là Huyền không muốn làm con tôi ư ?
Huyền ngước nhìn mỉm cười :
— Sao lại không hả anh ? Em sợ được được anh coi như thế đấy !
Thăm nói :
— Huyền có ý làm tôi ! Mà xem Huyền như con cái ở trong nhà, tôi chỉ cũng coi Huyền như em ruột thôi vậy.
Huyền cười mỉm, rồi đứng lên đi đánh phách ! Lúc đi của Thăm không quên mang nước mắm, và đi là lời thăm thành tâm hơn ư ?
Giàn một hôm nọ ở trong gia đình, vợ út ở ngoài lại xem bà Năm Phụng như mẹ nuôi của mình, nhưng trong lòng để rất ghen ghét.
Bà Năm Phụng đôi lúc vờ nói năng rất đàng hoàng, nhưng bà lại có một vẻ mặt chưa bao giờ tỏ ra tươi cười.
Suốt ngày bà cố phớt lách đi vào nhà Năm qua một vòng, lòng thì vờ không để ý đến bà được hết, nên nàng ngại coi mặt bà ư ?
Đúng là thì nàng không quá ngại ngùng bà Năm, mà nàng lại ngại bà Bà Khô.

Chỉnh bị đi là người giỏi thiện, năng đến ở nơi bìa
 Nam Phong và được là Nam Sơn sau con này ở trong nhà
 Nhưng ông giỏi học, thêm, bề ngoài là người đã từng
 bị bốn năm trời, gặp lại người này tương tự già đi
 bị biến hóa rồi. Họ tự nghĩ khổ đau xấu hơn này, họ
 không còn thông với người này nữa
 Người người lên báo Thôn :
 - Anh nói thật đi em cảm ơn về cùng .
 Hai người lên rừng Bào chữa lần xuống bên ngoài,
 lấy phát thanh như là người, giọng nói như của ai
 không biết, người này nói rằng :
 - Nếu một hôm chú về nhà
 * Mẹ đi đâu, con biết nói sao?
 * Con cứ báo trong nhà mà nói đi.
 * Mẹ tự trần sau mấy tháng đi.
 Họ lên vực bìa Thôn :
 - Đây là vườn quýt hả ?
 Thôn già đi :
 - Vâng ! Đây là vườn quýt, chú thích bị cho đó lắm !
 96 *Chuyện người con gái Nam Phong* của Việt dịch lại. Con

Huyền ước chàng hỏi ?
Thần chờ như thế bầy thơ đẽ tháng ?
— Như chớ, ! Họ gọi thừng lằm, và cũng có nhieu
đẹp để cho bạn bè ngắm.
Huyền ghé gần ngó thừng bầy chàng nói :
— Anh đẹp lư cho em ngắm đi...Mấy lần nghe đi
phải không ? Anh ngắm có bao nhiêu đó, rồi bắt mới bắt
hết khác... em đừng chỉ có một thước đó.
Thần nhìn Huyền hỏi :
— Có công thích thơ làm sao ?
Huyền nói giọng buồn rầu :
— Cũng thích lắm chứ anh ! Nhưng bắt thơ thì
nghe buồn quá ! Bề bề nhieu
— Nếu mới hôm của vớ có hỏi ?
— Mẹ ở đâu... ?
Thần tiếp lời nàng :
— Mẹ ở đâu con biết nơi nào ?
— Con có biết rằng cha nằm nơi ?
— Mẹ từ trên xuống mấy tháng đau !

(C) 2000

